

Bruckner in 1896, het jaar van zijn overlijden

**Bamberger Symphoniker met violiste
Midori o.l.v. Manfred Honeck
Muziekgebouw Eindhoven, 14 oktober
2026**

**Programma:
Mendelssohn vioolconcert in e
Bruckner Symfonie nr.9**

Het vioolconcert in e van Mendelssohn is een van de charmantste in zijn soort. Voor veel mensen zal het ooit een eerste en - het kan niet anders - aangename kennismaking zijn geweest met dit genre. Want hoe verleidelijk, speels en hartverwarmend mooi is dit romantische concert! En precies die ingrediënten maakten de uitvoering door Midori en de Bamberger Symphoniker zo aangenaam. Midori speelde routineus maar fris, ingetogen en verfijnd, maar ook expressief en luchtig virtuoos. Ze nam het voortouw en werd naadloos gevolgd door dirigent en orkest. Samen maakten ze van deze 'oude bekende' een feest van herkenning of een kennismaking die smaakt naar meer. Als toegift speelde Midori het verstilde Largo uit de derde Sonata voor vioolsolo, BWV1005.

Tijdens het luisteren naar Bruckners Negende vroeg ik me af hoe zoveel grootsheid kan leven in het hoofd van die vrij onooglijke, op foto's meestal ongelukkig kijkende man die nooit jong lijkt te zijn geweest. Boven zijn laatste symfonie schreef Anton Bruckner (1824-1896) gelovig als hij was: 'Dem lieben Gott gewidmet', en deed een hij ultieme poging om Schepper en schepping in noten te eren. Onbegonnen werk natuurlijk, maar Bruckner kwam in de buurt met zijn overdonderende en soms overdadige klanken die hij uit het orkest wist te toveren en waarmee hij zowel volheid als leegheid, klankexplosies als verstilling weet te bewerkstelligen. Even onmogelijk is het om de klank van een voluit spelend symfonieorkest van deze statuur in woorden te vatten. De Negende van Bruckner staat vaker op de lessenaar van dit Duitse orkest. Het speelde scherp, dynamisch in alle uitersten, alle musici zaten voortdurend op het puntje van hun stoel, instrument fel in de aanslag. Op de bok stond Manfred Honeck, stabiele factor door dik en dun, rots in de branding in deze zee van gewijde emotionaliteit.

Marjolijn Sengers